

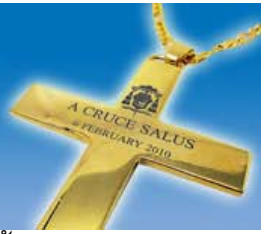
วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 28 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 13 ตุลาคม ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รัก ปัจจุบันนี้โรคเรื้อนได้ถูกขจัดออกไปจากสังคมของเราแทบจะสิ้นซาก ไม่เป็นโรคที่อันตรายและน่ากลัวอีกต่อไป แต่ในสมัยพระเยซูเจ้ามันเป็นโรคที่อันตรายและน่ากลัวที่สุด มันทำให้คนที่เป็นโรคนี้ต้องเสียโฉม บิบบังคับเขาให้ต้องหนีไปใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังในถิ่นทุรกันดาร ห่างจากครอบครัวและเพื่อนฝูง และทำให้เขากลายเป็นผู้ต้องห้ามในการถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าในที่สาธารณะ ในสมัยนั้นคนที่เป็นโรคเรื้อนจึงไม่ต่างจากคนที่ตายไปแล้วเท่าใดนัก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยเขาได้ ดังนั้นการหายจากโรคเรื้อนจึงเปรียบเหมือนการกลับคืนชีพอีกครั้งหนึ่งนั่นเอง

ในพระวรสารวันนี้ เมื่อคนโรคเรื้อนสิบคนมาหาพระเยซูเจ้าเพื่อขอให้พระองค์ทรงรักษาพวกเขา พวกเขา กำลังทำบางสิ่งบางอย่างที่ล้าเส้น ไม่ใช่พระหทัยของพวกเขาคือจะออกจากถิ่นแคว้นเพื่อไปยังฝูงชนที่มาชุมนุมกัน พวกเขาเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ แทนที่จะขอความช่วยเหลือจากพระเยซูเจ้าโดยอ้อม วอนว่า “พระเยซู พระอาจารย์ โปรดสงสารพวกเราเถิด” (ลก 17:13) พวกเขาควรร้องตะโกนดังๆ ว่า “ผู้มีมลทินมาแล้ว ผู้มีมลทินมาแล้ว ” (ลก 13:45) มากกว่าเพื่อว่าจะไม่มีใครเข้ามาใกล้ตัวพวกเขา อย่างไรก็ตาม ไม่เหมือนอาจารย์ชาวยิวคนอื่นในสมัยนั้น พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงแสดงท่าทีรังเกียจหรือขยี้แหยงชายผู้โชคร้ายเหล่านั้น พระองค์ไม่ได้รับหนีไปไกลๆ เหมือนคนอื่นเพื่อป้องกันตนเองจากการติดเชื้อซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ แต่พระองค์ทรงต้อนรับพวกเขาและทรงใช้อำนาจที่สูงส่งกว่าอำนาจของบทบัญญัติชาวยิวที่ห้ามติดต่อสัมพันธ์กับผู้ที่นำสงสารเหล่านี้ รักษาพวกเขา โดยบอกกับพวกเขาสั้นๆ และง่ายว่า “จงไปแสดงตนแก่บรรดาสมณะเถิด ” (ลก 17:14) เหตุผลที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาให้ไปแสดงตนแก่บรรดาสมณะคือ การหายจากโรคเรื้อนเฉยๆ ยังไม่พอ สมณะผู้ที่มีอำนาจต้องประกาศอย่างเป็นทางการต่อหน้าสาธารณชนด้วยว่าพวกเขาหายจากโรคเรื้อนนี้แล้ว หลังจากตรวจดูอย่างละเอียดแล้ว พร้อมกับอนุญาตให้พวกเขาถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตามที่โมเสสกำหนดไว้และกลับไปอาศัยอยู่กับครอบครัวในชุมชนที่พวกเขาเคยอยู่ต่อไป การรักษาโรคเรื้อนของพระเยซูเจ้าจึงเป็นเหมือนการให้ชีวิตใหม่แก่พวกเขา ทำให้พวกเขาสามารถใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เหมือนชาวยิวทั่วไปซึ่งมีสิทธิในการนมัสการพระเจ้าและกระทำการกิจการต่างๆ ในสังคมได้อย่างปกติ

สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำในพระวรสารวันนี้ ในแง่หนึ่งดูเหมือนว่าเป็นการไม่เคารพบทบัญญัติชาวยิวที่ห้ามไม่ให้ติดต่อสัมพันธ์กับคนโรคเรื้อนเพราะจะทำให้ตนเองมีมลทินด้วย สิ่งหนึ่งที่เรากำลัง

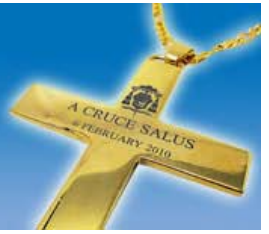

เข้าใจคือ พระเยซูเจ้าไม่ใช่คนประเภทต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคม แต่ที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ต้องการชี้ให้เราเห็นว่ากฎแห่งความรักมีความสำคัญและมีคุณค่าสูงส่งกว่ากฎเกณฑ์ทางสังคม หรือทางพิธีกรรมใดๆ ทั้งสิ้น ชีวิตและความรอดพ้นของมนุษย์ต้องมาก่อนกฎเกณฑ์ที่สังคมเป็นคน กำหนดขึ้น อีกประการหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงต้องการเปลี่ยนท่าทีของเราต่อคนโรคเรื้อนหรือคนที่สังคม รังเกียจ เราต้องยอมรับการท้าทายอันนี้จากพระเยซูเจ้า ไม่ใช่ในเรื่องของคนโรคเรื้อนที่เราหลายคนไม่เคยเห็นด้วยซ้ำเท่านั้น แต่ในเรื่องของผู้คนที่ได้รับการดูถูกเหยียดหยามโดยเพื่อนร่วมสมัยของเราด้วย ในสมัยของเราเอตส์ถือได้ว่าเป็นโรคภัยที่น่าสะพรึงกลัวมากที่สุด เพราะจนป่านนี้วงการแพทย์ ยังไม่พบตัวยาที่จะสามารถรักษาให้หายขาดได้ สิ่งที่ได้ขะณะนี้คือยึดชีวิตผู้ป่วยโรคนี้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้เท่านั้นเอง ถ้าจะเปรียบเทียบกับโรคนี้คงไม่ต่างจากโรคเรื้อนในสมัยพระเยซูเจ้า บางคนรีบ ประณามทุกคนที่เป็นโรคเอตส์ว่าเป็นคนสำส่อน มักมากในกามรมย์ แถมยังบอกว่าพระเจ้าลงโทษพวกเขา ก็ถูกต้องแล้ว พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ แต่เราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูเจ้าไม่ทรงเคยตั้ง คำถามคนโรคเรื้อนที่มาหาพระองค์เกี่ยวกับจริยธรรมของเขา พระองค์ไม่ทรงเคยถามพวกเขาว่าได้ทำ บาปหรือความผิดอะไรต่อพระเจ้าจึงมีสภาพเช่นนี้ พระองค์ไม่ได้ทรงตัดสินพวกเขา แม้ว่าพระองค์ สามารถอ่านใจพวกเขาได้ พระเยซูเจ้าทรงรู้ดีว่าพระบิดาของพระองค์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความ เมตตาและพร้อมที่จะให้อภัย ดังนั้น พระองค์จึงทรงช่วยคนโรคเรื้อนทั้งสิบคนโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น แม้จะรู้ล่วงหน้าในฐานะพระบุตรของพระเจ้าว่า อีกเก้าคนจะไม่กลับมาขอบพระคุณพระองค์เสียด้วยซ้ำ พอลึกคิดว่าการกระทำของพระองค์ชี้ให้เราเห็นว่าเราควรมีท่าทีอย่างไรต่อคนที่สังคมรังเกียจทั้งหลาย หลายคนต้องการขับไล่คนต่างชาติที่หลบหนีเข้ามาในประเทศของเราออกไปให้หมด พวกเขา อ้างว่าคนอพยพเข้ามาโดยไม่มีเอกสารถูกต้องเหล่านั้น เป็นคนไม่ดีและทำผิดกฎหมายของประเทศ แนนอนพระศาสนจักรของเราไม่ได้ทำตัวเป็นหนายป้องกันคนทำผิดกฎหมาย แต่พระศาสนจักรสอนว่า กฎแห่งความรักนั้นสูงส่งและยิ่งใหญ่กว่ากฎหมายใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำเป็น แบบอย่างแก่เรา เพราะฉะนั้น คนที่ได้ยินพระวรสารวันนี้ยังสามารถรังเกียจคนอื่นได้อีกหรือ ? คนที่ ติดตามพระเยซูเจ้าในหนทางแห่งความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจยังสามารถปฏิบัติต่อคนอื่น ด้วยการดูถูกเหยียดหยามได้อีกหรือ ? ใครก็ตามที่สวดบทข้าแต่พระบิดาที่บอกว่า “โปรดอภัยแก่ ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่คนอื่น”(มธ6:12) ยังกล้าที่จะดูถูกและประณามคนอื่นอีกหรือ?

พี่น้องที่รัก น้อยคนนักที่เป็นโรคเรื้อนในปัจจุบันนี้ แต่โรคภัยที่แพร่ระบาดในโลกและท่ามกลาง สังคมไทยของเราด้วยขณะนี้คือ โรคแห่งความเกลียดชัง โรคแห่งการคิดว่าตัวเองชอบธรรมคนเดียว และ โรคแห่งการปฏิเสธเพื่อนมนุษย์คนอื่น ศิษย์ที่ดีต้องไม่มีท่าทีและจิตตารมณ์ที่แตกต่างไปจากท่าทีและจิต

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

ตารมณัของพระเยซูเจ้า พระอาจารย์ของเขาดังนั้น ในมิสซาวันนี้ให้เราขอพระพรหรรษทานจากพระเจ้าเพื่อว่าเราจะได้มีจิตใจที่อ่อนโยนและเมตตากรุณาเหมือนพระองค์ และขอให้ศีลมหาสนิทที่เราจะรับในวันนี้เป็นพลังที่ช่วยเราแต่ละคนให้สามารถเลียนแบบจิตตารมณัและท่าทีของพระเยซูเจ้าที่มีต่อคนที่อยู่ขอบสังคม คนที่สังคมรังเกียจและไม่ต้องการ เราต้องพร้อมที่จะแสดงให้พวกเขาเหล่านั้นรู้ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขาเหมือนที่พระองค์ทรงรักเรา **ขอพระอวยพรพี่น้องทุกคน**